

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse kohaselt on rikutud liidu õigust, see tähendab nõukogu määruse 207/2009⁽¹⁾ ühenduse kaubamärgi kohta (viimati muudetud nõukogu määrusega 2015/2424⁽²⁾) artikli 52 lõiget 1

Üldkohus eksis otsustades et sealhulgas ELi kaubamärgi omanik/õigusjärglane/taotleja tegutses pahauskselt, kui ta esitas kaubamärgi registreerimistaotluse nr 603 5547. Üldkohus tõlgendas vääralt mõistet „pahausksus“ Ettevõtte kirjeldamises ei ole midagi ebaausat või ebaeetilist. Seetõttu ei taotletud kaubamärgi registreerimist pahauskselt.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2015. aasta määrus (EL) 2015/2424, millega muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta ja komisjoni määrust (EÜ) nr 2868/95 (millega rakendatakse nõukogu määrust (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta) ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni määrus (EÜ) nr 2869/95 siseturu harmoneerimisametile makstavate lõivude kohta (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (ELT 2015, L 341, lk 21).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Eparchiako Dikastirio Larnakas (Küpros) 19. septembril 2018 – D. Z. versus Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

(Kohtuasi C-584/18)

(2018/C 445/06)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Põhikohtuasja pooled

Hageja: D. Z.

Kostja: Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

Eelotsuse küsimused

1. Kas tõlgendus, mille kohaselt on otsusel nr 565/2014/EL⁽¹⁾ vahetu õigusmõju, mis avaldub esiteks kolmandate riikide kodanikest eraisikute õiguses sellele, et neilt ei nõuta sihtliikmesriiki sisenemiseks viisat, ja teiseks kõnealuse sihtriigi kohustuses seda viisat mitte nõuda, kui neil isikutel on otsuse nr 565/2014/EL kohaselt – mida sihtliikmesriik on kohustunud kohaldama – vastastikku tunnustamisele kuuluvate dokumentide loetelus ära toodud viisa või elamis luba, on õige tõlgendus?
2. Kui lennuettevõtja jätab lähteliikmesriigi lennujaamas ise ja/või oma esindajate ja volitatud isikute vahendusel reisija lennureisist maha, tuginedes sihtliikmesriigi ametiasutuse keeldumisele lubamast reisijal sellesse riiki siseneda, kuna väidetavalt puudub tal viisa, siis kas seda lennuettevõtjat võib käsitada isikuna, kes täidab kõnealuse riigi ülesandeid ja tegutseb riigi harundina (*emanation of State*), nii et kahju kannatanud reisija võib tugineda tema vastu sihtliikmesriigi kohtus otsusele nr 565/2014/EL, tõendamaks, et tal oli õigus ilma täiendava viisata riiki siseneda, ning nõudmaks selle õiguse rikkumise eest ning sellest tulevalt tema veolepingu rikkumise eest rahalist hüvitist?
3. Kas lennuettevõtja võib ise ja/või oma esindajate ja volitatud isikute vahendusel jätta kolmanda riigi kodaniku lennureisist maha, tuginedes sihtliikmesriigi ametivõimude otsusele, millega sellel kodanikul ei lubata sellesse liikmesriiki siseneda, kusjuures sellele kodanikule ei ole sisenemiskeelu kohta eelnevalt väljastatud ega edastatud mingit kirjalikku põhjendatud otsust (vt määruse (EÜ) nr 2016/399⁽²⁾ artikli 14 lõige 2, endine määruse (EÜ) nr 562/2006 artikkel 13, mis näeb ette, et sisenemiskeelu kohta tuleb väljastada põhjendatud otsus), et põhiõiguste austamine ning konkreetselt kahju kannatanud reisija õiguste kohtulik kaitse oleks tagatud (vt sama määruse artikkel 4)?

4. Kas määruse (EÜ) nr 261/2004⁽³⁾ artikli 2 [punkti] j tuleb tõlgendada nii, et määruse kohaldamisalast jäetakse välja kõik need reisija lennureisist mahajätmise juhud, mil lennuettevõtja teeb selle otsuse väidetavalt „mittetäielike reisidokumentide“ tõttu? Kas tõlgendus, mille kohaselt kuulub reisist mahajätmine määruse kohaldamisalasse siis, kui kohus leiab konkreetse juhtumi eripäraste asjaolude põhjal, et reisidokumendid olid piisavad ning et reisist mahajätmine oli põhjendamatu või Euroopa õiguse rikkumise tõttu ebaseaduslik, on õige tõlgendus?
5. Kas reisijat võib määruse nr 261/2004 artikli 4 lõikes 3 ette nähtud õigusest hüvitisele ilma jätta, kui eelnevalt viidatakse lennuettevõtja vastutusest vabastamise või selle piiramise klauslile väidetavalt ebatäielike reisidokumentide korral, kui see klausel sisaldub lennuettevõtja tavalistes ning varem avaldatud tegevus- ja/või teenindustingimustes? Kas selliste lennuettevõtja vastutust piiravate ja/või teda sellest vabastavate klauslite kohaldamine on sama määruse artikli 15 kohaselt koostoimes artikliga 14 keelatud?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta otsus nr 565/2014/EL, millega kehtestatakse välispiiridel isikute kontrollimise lihtsustatud kord, mille alusel Bulgaaria, Horvaatia, Küpros ja Rumeenia tunnustavad ühepoolset teatavaid dokumente võrdväärseks oma riigi viisadega, mille nad on välja andnud oma territooriumilt läbisõiduks või kuni 90-päevaseks kavatsetavaks viibimiseks oma territooriumil mis tahes 180-päevase perioodi jooksul, ning millega tunnistatakse kehtetuks otsused nr 895/2006/EÜ ja nr 582/2008/EÜ (ELT 2014, L 157, lk 23).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta määrus (EÜ) nr 2016/399, mis käsitleb isikute üle piiri liikumist reguleerivad liidu eeskirju (Schengeni piirieskirjad) (ELT 2016, L 77, lk 1).

⁽³⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 (EMP's kohaldatav tekst) (ELT 2004, L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10).

The Goldman Sachs Group Inc.-i 21. septembril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 12. juuli 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-419/14: The Goldman Sachs Group versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-595/18 P)

(2018/C 445/07)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: The Goldman Sachs Group Inc. (esindajad: *avvocata* A. Mangiaracina, *advokat* J. Koponen)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada edasikaevatud kohtuotsus;
- tühistada tervikuna või osaliselt (st alates 2007. aasta maist või 2007. aasta novembrist, mil GS Group'ile ja sellega seotud äriühingutele kuulus vastavalt ainult umbes 45 % ja 26 % Prysmian's aktsiatest) apellanti puudutavas osas komisjoni 2. aprilli 2014. aasta otsuse C(2014) 2139⁽¹⁾ artiklid 1, 2, 3 ja 4; ja/või
- vähendada apellandile komisjoni 2. aprilli 2014. aasta otsuse C(2014) 2139 artikliga 2 määratud trahvi; ja
- mõista esimese astme menetluse ja apellatsioonimenetluse kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Esimene väide: Üldkohus kohaldas väärtelt ELTL artiklit 101 ja määruse 1/2003⁽²⁾ artikli 23 lõiget 2, kuna ta pidas apellanti vastutavaks Prysmiani poolt 29. juulist 2005 kuni 3. maini 2007 („IPO eelne periood“) toime pandud rikkumise eest.